

Бавим се дуже од двадесет година деспотским, у суштини колонијалним системом владања Босном и Херцеговином од стране високих представника, развијеним од 1997. године до данас.

О томе сам написао, не знам ни сам колико тачно научних чланака и четири књиге (научне монографије): *Технологија охаеризма* (2004), *Хрестоматија технологије охаеризма* (2018), *Криминал охаеризма* (2021) и *Убиће нас незнање и похлепа*

(јул 2023. године). Тим писањем створио сам моју цјеловиту правну теорију (теорију охаеризма, односно охаерологију) којом сам доказао двије кључне истине које су, као и свака друга истина, необориве. Нажалост, нико то прије мене није учинио, иако Република Српска има своју академију наука и два јавна правна факултета, а Србија има четири јавна правна факултета, не знам ни сам колико института из области друштвених наука и САНУ.

Прва од тих истина је да је систем владања охаеризма у БиХ савремени облик колонијализма, који је тоталан, тоталитаран, ауторитаран и криминалан. Не бих да овај текст сада оптерећујем објашњавањем тоталности, тоталитаризма и ауторитаризма охаеризма. Умјесто тога рећи ћу само нешто о потоњем криминалном својству охаеризма, које је посљедица друге истине. Она се огледа у томе да је охаеризам владао и влада Босном и Херцеговином најгрубљом злоупотребом којом се бескрупулозно гази Повеља Уједињених нација, јер та повеља толико јасно забрањује да се тако нешто може успоставити над државом чланицом УН. Пише то Повеља УН у свом члану 78, у којем стоји да се систем старатељства (протекторат) не смије успостављати над државама чланицама УН, јер се међу тим државама односи успостављају и одржавају искључиво на начелу суверене једнакости сваке државе, како је прописано и у члану 2. Повеље УН. Стога нико нема право да влада државом чланицом УН на начин на који то ОХР чини

над БиХ дуже од четврт вијека.

Прва од тих истина је да је систем владања охаеризма у БиХ савремени облик колонијализма, који је тоталан, тоталитаран, ауторитаран и криминалан. Нико нема право да влада државом чланицом УН на начин на који то ОХР чини над БиХ дуже од четврт вијека

О свему томе ове моје ријечи могу се, кога то интересује, наћи у мојим књигама *Криминал охаеризма*

и

Убиће нас незнање и похлепа

. А може се наћи и у бројним мојим чланцима, од којих за ову прилику издвајам мој чланак у

Независним новинама

од 19. септембра ове године, под насловом "*Шта Србија може, али неће*"
". Дакле, ту сам написао:

"Једна од таквих императивних норми је и она из Повеље УН која забрањује да се над било којом државом, па и над БиХ, успостави протекторат (систем старатељства), јер је чланом 78. Повеље УН изричито забрањено успостављање таквог система над било којом државом чланицом УН". Одмах затим у истом чланку сам написао да ниједан појединац, макар то био и високи представник, или Кристијан Шмит који није високи представник јер његово именовање није потврдио Савјет безбједности УН како је прописано Анексом 10 Дејтонског споразума, "нема право да држави чланици УН намеће своју вољу као закон јер то, како је показано, забрањује Повеља УН. Такво нешто Повеља УН дозвољава да се чини само над територијама које нису државе него су под старатељством (протекторатом)". Међутим, БиХ није протекторат него држава чланица УН.

Ја сам у истом чланку у Независним новинама, а и у мојим књигама, објаснио и шта је правни пут избављења БиХ од колонијално-протекторског јарма охаеризма, рекавши да се то правно може учинити од стране Србије, као државе чланице УН, било тако што би она тужила Међународном суду правде све државе које су у децембру 1997. године у Бону закључиле међусобни противправни споразум (који су прикриле називом 'закључци') да помоћу ОХР-а управљају Босном и Херцеговином као да је она њихов протекторат, или да Србија предложи Генералној скупштини УН да усвоји резолуцију којом би Генерална скупштина УН од Међународног суда правде затражила савјетодавно мишљење да ли се државом чланицом УН може управљати овако како то чини ОХР. Не треба сумњати да би, у било ком од тих случајева, Међународни суд правде могао само једно одлучити, а то је да Повеља УН то најстрожије забрањује. Тај суд не би могао никако другачије одлучити, јер ако би рекао да се може овако управљати државом чланицом УН, тиме би погазио не само суверенитет БиХ као државе него и Повељу УН.

Сада бих једино додао да је ово једини правни начин и да се донесе ослобађајућа пресуда у кривичном предмету против Милорада Додика и Милоша Лукића, који се против њих тренутно води у Суду БиХ по оптужници Тужилаштва БиХ. Ако оставимо по страни могућност нечије злоупотребе у том предмету, само овај правни пут, на који упорно указујем, може довести до ослобађајуће пресуде за њих двојицу. Све друге приче и настојања су заблуда и демагогија.

Но, због наведеног текста у *Независним новинама* убрзо сам отјеран с посла, будући да ме је српски члан Предсједништва БиХ (из СНСД-а) послије тога (у септембру ове године) разријешила са мјеста њеног савјетника за уставно-правна питања.

Зашто указујем на све ово? Чиним то зато што су се након мог разрјешења у септембру ове године, почетком новембра исте године појавили званичан Приједлог закона о престанку важења Закона о Суду БиХ, односно Приједлог закона о престанку важења Закона о Тужилаштву БиХ. У званичну процедуру у Парламентарној скупштини БиХ упутио их је посланик СНСД-а Милорад Којић. Овдашњи медији пренијели су да је посланик Којић као образложење тих приједлога написао и ово:

"...Бонски закључци нису закључци, већ се у правном погледу ради о уговору који су 1997. године између себе у писаном облику закључили САД, Канада, Велика Британија, СР Немачка, Француска, Турска, Јапан и друге државе, правно неосновано се назвавши тзв. савјетом за примјену мира у БиХ, упркос томе што постојање таквог тијела није дозвољено ниједним извором међународног права. Једноставно речено, у случају 'Бонских закључака' ријеч је о противправном уговору о колонијалном управљању од стране тих држава над БиХ и досљедно тој чињеници, која је правно неоторива пред сваким судом, те државе нису имале право да ишта наређују БиХ, чланици УН, нити да било кога трећег, па ни појединца званог високи представник у БиХ, овлашћују да може било шта наметати као правни акт у БиХ, а камоли као устав или закон. Другим ријечима, оне су тада, као и прије и послије тога, све до данас, имале правну обавезу да, када закључују међусобни уговор, без обзира што га правно неосновано зову 'Бонским закључцима', поштују суверенитет БиХ и да се уздрже од било каквог мијешања у послове који по својој суштини спадају у унутрашњу надлежност БиХ.

САД, Велика Британија и остале наведене државе су тада закључиле међусобни уговор и у њему уговориле, супротно наведеној императивној норми општег међународног права, да ОХР једној сувереној држави може да намеће своје одлуке и мјере, што је ОХР након тога и чинио. Тим уговором из Бона 1997. године за ОХР нису биле уговорене ријечи закон, односно уставни амандман, да и то ОХР може наметати, нити је уговорено да одлуке и мјере ОХР-а имају законску и уставну снагу. Али, чињеница је да је ОХР наметао своје уставне амандмане и законе те се и за њих сваки пут позивао на 'Бонски уговор', такозване закључке».

Прочитавши цитирани текст на порталу РТРС-а, одмах ми је било јасно да су то моје мисли, дословно од ријечи до ријечи, из моје књиге *Убиће нас незнање и похлепа* (последњи пасус на 17. страници, и 18. страница те књиге), али оне нису стављене у наводнике

Немојте људи, к'о Бога вас молим

Пише: Милан Благојевић
петак, 10 новембар 2023 02:29

нити је у образложењу наведених Приједлога закона написано да је то дословно преузето из те књиге. Због тога сам господину Којићу истог дана телефоном указао на то, а убрзо затим назвао ме је телефоном један важан човјек из власти, извинио се и рекао да су пишући образложење наведених Приједлога то преузели из моје књиге, али нису ставили наводнике.

Очекивао сам да ће се на томе завршити па сам уважио извињење. Међутим, јутрос (9. новембра) видим да је и господин Ненад Нешић, министар безбједности БиХ, одговарајући Кристијану Шмиту, рекао и ово (како је пренио портал РТРС – *курзив у цитату је мој*)
:

«Ви тражите од мене да вам будем захвалан што БиХ желите да претворите у протекторат, супротно Повељи УН. *Повеља то најстрожије забрањује свима и свакоме, јер у члану 78. и члану 2. прописује да свака држава чланица УН-а има право да буде суверена, а том праву одговара обавеза свих да се ни на који начин не мијешају у унутрашња питања држава, а поготово им је забрањено да своју вољу намећу као закон тој држави* ».

Немојте људи, к'о Бога вас молим

Пише: Милан Благојевић
петак, 10 новембар 2023 02:29

